

عبدالله بن عقیف ازدي

عبدالله بن عقیف ازدي، يکي از شيعيان کوفه و از هواداران جدّي اميرمؤمنان علي بن ابي طالب(ع) و فرزندان معصومش امام حسن مجتبي(ع) و امام حسين(ع) در اين شهر بزرگ بود و در قيام مسلم بن عقیل(ع) بر ضد يزید بن معاويه و عاملش عبيدالله بن زياد، از وي حمايت مي نمود.

شهادت عبدالله بن عقیف ازدي در سال 61 هجري قمری

عبدالله بن عقیف ازدي، يکي از شيعيان کوفه و از هواداران جدّي اميرمؤمنان علي بن ابي طالب(ع) و فرزندان معصومش امام حسن مجتبي(ع) و امام حسين(ع) در اين شهر بزرگ بود و در قيام مسلم بن عقیل(ع) بر ضد يزید بن معاويه و عاملش عبيدالله بن زياد، از وي حمايت مي نمود.

عبدالله بن عقیف در ايام حکومت امام علي(ع) در کوفه، از ياران وي به شمار مي آمد و در ياري وي چشمان خود را در جنگ هاي آن حضرت با مخالفانش، از دست داد. وي هم چنان با روحيه بالا، ايماني سرشار و در کمال زنده دلي و دلير مردی از حقانيت اهل بيت(ع) حمايت مي کرد.

در ماجرای قيام امام حسين(ع)، وي به خطر سالخوردگي و نابينايي، توفيق ياري آن حضرت در سرزمين کربلا را نداشت. اما هنگامي که سرهاي شهيدان کربلا را به همراه اسيران اهل بيت، وارد کوفه کرده و عبيدالله بن زياد براي زهر چشم نشان دادن به مخالفان و اظهار پيروي و شادماني در شهادت امام حسين(ع) و يارانش در واقعه کربلا، در مسجد اعظم کوفه براي مردم سخنراني کرد و به مقام شامخ اميرمؤمنان(ع) و امام حسين(ع) اسائه ادب و بي حرمتي نمود، با عکس العمل شديد عبدالله بن عقیف روبرو گرديد.

وي در برابر عبيدالله برخاست و با صداي بلند به او خطاب کرد: اي پسر مرجانه! فرزندان پيامبر(ص) را مي گشي و بر فراز منبر و مقام صديقين تكيه مي زني و سخنان کفرآمیز بر زبان جاري مي کنی؟

عبيدالله بن زياد که انتظار چنين پيشامدي را نداشت، با تکبر و خودخواهي تمام دستور داد، وي را دستگير و صدايش را خاموش گردانند.

عبدالله بن عقیف، مردان طایفه "أزد" را به ياري طلبيد و بي درنگ هفتصد تن از مردان اين طایفه، از داخل و خارج مسجد به ياري او شتافته و او را از دست دژخيمان عبيدالله رهانيدند.

اما همين که تاريخي شب فرا رسيد و مردم در خانه هاي خويش آرميدند، مأموران عبيدالله به خانه عبدالله بن عقیف هجوم آورده و او را با ضربات شمشير به شهادت رسانيدند. آن گاه، سرش را بي رحمانه از بدن جدا کرده و پيکر بي جان او را در محله "سبخه" به دار آويختند.

بدین گونه، نخستين جرقه اي که مي رفت کوفه را پس از شهادت امام حسين(ع) به حرکت در آورد و جنبش عظيمي را پي ريزي کند، به دست مزدوران حکومت اموي به خاموشي گراييد.

ولي همين امر، جرئت و جسارت مردم در برابر عامل زورگو و ستم پيشه اي چون عبيدالله بن زياد را زيادتر نمود و زمينه قيام هاي بعدي را فراهم کرد.